Цана нумэру 50 кап.

БЕЛАРУСКАЯ ДУМКА

ШТОДЗЕННАЯ ГАЗЭТА.

Рэдакцыя і Адміністрацыя — Востра-Брамская, № 9 — адчынена што дня, апрача сьвята, 10—3 гадз.

Год I. Чацьвер, 26 чэрвеня 1919 г. № 29.

ЗАЛАТЫЯ СНЫ.

Надзеі польскай эндэцыі на тое, што мужыцкая Беларусь кінецца ў ногі яснавяльможнай Польшчы і стане прасіць і маліць аб найхутчэйшым далучэньні яе да Польшчы, не пакідаюць романтычных і прастадушных польскіх палітыкаў, ня гледзячы на тое, што іх залатыя сны аб далучэньні Беларусі да Польшчы жыцьцё разбівае ў шчэнт.

Адбыўшыся нядаўна у Вільні беларускі зьезд прадстаўнікоў Віленшчыны і Горадзеншчыны, зьезд, каторы стварыўся пры варунках, не дапускаўшых якіх-небудзь штучных, злосных для палякоў, падтасовак, як ведама, нічога не сказаў на тэму аб пажаданьні беларусаў быць далучанымі да Польшчы. Наадворот, — беларускія сяляне, *і каталікі і праваслаўныя*, аднагалосна прынялі рэзалюцыю аб стварэньні незалежнай і непадзельнай дзяржавы беларускай; аднагалосна прынялі і рэзалюцыю аб цесным хаўрусе незалежнай Беларусі з незалежнай Літвой; аднагалосна прынялі і яшчэ адну рэзалюцыю—аб прыязных і суседзкіх адносінах да Польшчы.

І ні слова аб... далучэньні. Зазлавала тады эндэцкае сэрца, распалілася гневам на неспадзеўныя для панскай псыхолёгіі *мужыцкія* дамаганьні якой-сь там незалежнасьці і непадзельнасьці і.... «пашла пісаць губэрнія»....

Хутка сазвалі «свой» зьезд у Горадні, потым другі «свой» зьезд у Вільні і.... дабіліся *свайго*. Далучэньне гатова. Беларусі ў Горадзеншчыне і Віленшчыне больш няма, а ёсьць толькі Бела-Польшча, гэтая заморская выдумка паноў эндэкаў.

Усе польскія газэты пратрубілі аб гэтых зьездах на ўвесь сьвет, а аб беларускім зьезьдзе ў Вільні, адбыўшымся 9—10 чэрвеня (юня) ніводным словам не ўспамянула ніводная варшаўская польская газэта.

Мы шчыра шукалі ў варшаўскіх газэтах, жадаючы найсьці хоць адзін радок, навет хоць адно слова аб нашым зьезьдзе, і не знайшлі. І вось цяпер, калі адбыліся ў Горадні і ў Вільні «бела-польскія» зьезды, ў некаторых варшаўскіх газэтах і ў тутэйшым польскім «Нашым краю» замешчаецца такі артыкул:

«У Варшаву прыехала беларуская дэлегацыя, зложаная з паноў Кляўдыя Душэўскага, Івана Луцкевіча і Аляксюка. Дэлегаты прыбылі да начальніка дзяржавы каб ад імяні беларускага народу выказаць афіцыяльнае завярэньне, што народ гэты горача жадае належаць да Польшчы».

Саўсім ўсё ясна.

Што можна адказаць на гэта?

Лепш прачытайце пісьмо пана старшыні Беларускай Рады Віленшчыны і Горадзеншчыны, замешчанае сёньні ў «Беларускай Думцы». З гэтага пісьма ясна, якая падтасоўка зроблена заметкай дзеля скрыўджаньня добрага імяні некаторых беларускіх дзеячоў і наагул ўсёй беларускай справы. «Маўр» робіць сваю працу. Ен хоча разстроіць нашу справу, сфальчаваўшы і скрыўдзіўшы ў вачах ўсяго сьвета нашых дзеячоў.

Прачытае заметку аб дэлегацыі які-небудзь эн-дэк і падскочыць да неба ад радасьці, што Беларусь «далучылася ужо» да Польшчы.

Прачытае заметку «бела-паляк» і скажа, што Беларусі больш няма. Прачытае расеец, жыд і інш і скажуць, што у гэтай справе ёсьць польская інтрыга. Прачытае аб сваім далучэньні беларус, асабліва яшчэ той, каторы быў на нашым зьезьдзе, і абзаве ўсіх дэлегатоў здраднікамі і урадаўцамі. І пачнуць кожны па-свойму лаяць беларусаў і іх дзеячоў. А заграніца, якая вельмі мала знае аб беларускіх справах і беларуска польскіх адносінах, можа падумаць, што так яно ёсьць, што беларусы хочуць далучыцца да Польшчы.

Аднак, мы не баімося, што нашым ворагам удасца зруйнаваць нашую працу і апаскудзіць добрае імя нашых дзеячоў, каторым ня першы і не апошні раз прыходзіцца чуць аб сабе і чытаць у газэтах байкі-складанкі аб тых ці іншых сваіх кроках, каторыя імі ці саўсім ня робіліся, ці робіліся ня імі і не так, як напісана.

Што-ж можна адказаць польскай эндэцыі, каторай і днём і ўночы сьняцца залатыя сны... аб далучэньні Беларусі да Польшчы.

Дабранач! — скажам мы.

Няхай вам сьняцца залатыя сны яшчэ доўга доўга...

Лук—аш.

РАДА.

Калі хочаш быць разумным
— то вучыся!
Калі хочаш быць багаты
— не ляніся!
Калі хочаш быць у небе
— то маліся!
Калі хочаш быць няшчасны
— то жаніся
А як хочаш быць магутны
— то ў палякі запішыся.

Рыгор.

ЯК РОБЯЦЬ „ПЛЕБІСЦЫТ".

Хто ня ведае аб тым, як усякія палітычныя спэкулянты фальчуюць волю беларускага народу, як крычаць яны у газэты аб шмат-тысячных мітынгах, аб тысячах, дзясятках, сотнях тысячах подпісаў «за далучэньне да Польшчы і Варшаўскага Сойму» і г. д. Польскія шовіністы паказалі, што маюць спрыт—да таго прэцеж даходзіла, што з «дзесяткаў тысяч» людзей ня было каму улажыць рэзалюцыі і на усіх немаль парахвіях павету прыймалі слова у слова адну і тую даўжэзную і безталковую рэзалюцыю (пісаную, ведама у Вільні). Ну, але там па правінцыі—што дзіўнага! Стада авечак ідзе туды, куды яго «пастыр» гоніць.

Але ніхто не спадзяваўся, каб гэтыя паны адважыліся перакручаваць словы пісьменных людзей. Тым часам так ёсьць. Вось, злавілі,—на гарачым учынку.

«Gazeta Warszawska» у суботнім нумяры піша, што да начальніка дзяржавы прыехала беларуская дэлегацыя, зложаная з п. п. К. Душэўскага, І. Луцкевіча і П. Аляксюка, з тым, каб «ад імяні беларускай людпасьці зложыць урадовую заяву, аб тым, што гэтая людпасьць хоча належаць да Польшчы».

Гэткі «выступ» «Gaz. Warsz.» трэба было-б пакінуць без камэнтараў, бо няпраўда у вочы б'ець. Але скарыстаем з гэтага выпадку, каб здэмаскаваць старую варшаўскую пляткарку.

Названыя асобы у Вільні добра вядомы. Вядомы і іхныя палітычныя пагляды Якім-жа цудам яны раптам выракліся незалежнасьці і непадзельнасьці Беларускай Народнай Рэспублікі? Хіба па сваіх супрацоўніках судзіць «Gaz. Warsz.», што пераконаньне можна зьменяць на запатрэбаваньне.

А пасьля, гэтыя-ж асобы выбраны толькі што адбыўшымся беларускім зьездам (10—VI) у Цэнтральную Беларускую Раду Віленшчыны і Горадзеншчыны. П. К. Душэўскі выбраны навет зьездам за старшыню Рады. Зьезд разам з тым вынес саусім выразныя палітычныя пастановы. Ні аб якім далучэньні да Польшчы там не гаворыцца. Больш таго. Пасьля ўражэньняў ад чыннасьці польскіх «крэсаўцаў» у Горадзеншчыне, сялян трудна было угаварыць навет на рэзалюцыю аб прыхільных і даверных адносінах да польскага ураду.

За каго-ж лічыць «Gaz. Warsz.» паважаных беларускіх дзеячаў, каб яны меліся пайсьці проста насупроць волі зьезду, іх выбраўшага? Ды урэшці-ж, беларускі зьезд у Вільні—гэта не Біняконі, не Падбродзе і не Сьвянцяны. Для авантуры тут месца няма.

Ды урэшці хоць мы, не панскага роду, але крыху таксама разумеем, што ад імяні Беларусі перад чужою дзяржаваю можа выступаць толькі законны урад Беларусі. Так, кажуць, на сьвеце робіцца.

Але, што даводзіць тым, хто довадаў слухаць ня хоча. Кіньма лепей: то-ж яны робяць «плебісцыт»!

М. В.

АПОШНІЯ НАВІНЫ.

Весткі Польскага Генеральнага Штабу.

Варшава, 21 чэрвеня.

Фронт Галіцыйска - Валынскі.

На ўсім фронце Усходняй Галіцыі бойкі істнуюць. На вучастку фронту на паўноч ад Рагатына войскі нашы адыходзяць на новыя пазыцыі без усялякага ўсьціску ворага.

У час нашага плянамернага адступленьня адзелы нашыя ў раёне Памажаны-Рагатын разьбілі напіраючага ў гэтым кірунку непрыяцеля, забраўшы шмат палонных і некалькі кулямётаў.

На Валыні без перамен.

Фронт Палескі без перамены.

Фронт Літоўска-Беларускі.

Бальшавіцкія атакі на нашыя пазыцыі каля Пастаў адбіты. На фронце стычкі патрулёў і адзелаў разведчыкаў.

Народ нямецкі замірэньне падпіша!

ВЕНА, 22 чэрвеня. Карэспанданцыйнае бюро даносіць з Вэймару: дэпутаты На-

Дзьве душы.*)

Пакой быў досьць вялікі, але гнёў сваймі гмурымі сьцюдзёнымі сьценамі і нізка навіслаю аблупленаю каменнаю стольлю. За паркалёваю фіранкаю стаяла адно ложка, ля печы—другое. На столе у сіняй паперцы ляжаў селядзец. На паліцы, каля высокага, за кратаю, вакна ляжала некалькі нумэроў газэты, брашур і тоўстая кніжка у добрай вокладцы. Нахіліўшы галаву, Абдзіраловіч прачытаў цісьненьне: „Капітал".

— «Ня ўжо Васіль чытае Маркса?»—падумаў ён пра сябе.

Тымчасам прыйшоў і ён з вугальлем. Старая забегала з селядцом і ўсё пыталася.

— А вохці, Божачка наш, Бацюхна,—казала яна,—каторы год сьвет увесь круціцца. Воля прыйшла, а ўсё канца няма. Карпавіч наш яшчэ зьлейшы ціпярацька. Толькі й ведае хлопца баламуціць. Ай, каб не дарагоўля, — памякчэў ба народ.

Калі елі селядца і пілі гарбату з брушнічным экстрактам, у дзьверы нехта пастукаўся.

— Васілёк! А, Васілёк, — пачуўся грубы, але прыемны мужчынскі голас;—адчыні, браток, іду на гасьця вашага падзівіцца.

— А каб яго качкі.. знайшоў калі час,—нездаволена шапарнула старая. — Завядзець цяпер сваю дуду.

Увайшоў нізенькі, з сівымі курчавымі валасамі, дзядок у шырокім пільчаку зьверху палатнянай вышыванай кашулі, ў апорках; цырамонна пакланіўся і працягнуў Абдзіраловічу руку:

— Іван Карпавіч Гаршчок,—сказаўся ён, — Васілёў таварыш, работнік на металу.

— Прапаршчык Абдзіраловіч, — адказаў той.

Дзядок чуў сябе вольна і гаварыў з пэўнасьцю і плаўнасьцю. Падзякаваў гаспадыні за гарбату і зараз запытаўся ў афіцэра, разглядаючы на грудзёх значок з вучылішча:

— А якіх вы, так сказаць, пагляд&#0;аў на палітыку ужываеце?

— А вось пакуль што яшчэ сама-азначаюся, а на фронце гэта мала карціла,—жартаўліва адказаў Абдзіраловіч.

— Ігнат Восіпавіч бліжэй за усяго падходзіць, пэўне, да сацыялістаў-рэвалюцыянэраў,— дзялова заўважыў Васіль.

— Ці мала яму, галубчыку, і без таго клопату было,—быццам заступалася старая; зазнаў гора даволі. Можа бачыў трохі дабра, як дзіцёнкам у дварэ жыў. У навуку рана пайшоў, потым з татулькам нешта пасварыўся, потым вайна. Як выхвараў, зьбялеў...

— Усе гэта не да рэчы,—сербануў гарбаты, перабунтаваў яе гутарку Карповіч і дастаў пушачку з махоркаю.

— Дазваляеш, цётка? — зьвярнуўся да яе і потым ветліва падставіў афіцэру:

— Не пагрэбуйце: чым багаты, тым і рады. Яно добра,—казаў ён далей, — значаца, калі чалавек гора зазнаў, барджэй працоўнага чалавека абстоіць. Толькі з самаазначэньнем бавіцца не выпадае, каб нойды не спазьніцца,—зірнуў ён на Васіля. Мне малец казаў троху—чаго аб вас. Аб бацьку вашам казаў... Значацца вы за народ, калі з ім за нашага брата пасварыліся. Ну, скажыце мне па шчырасьці: каб давялося нам з панамі падужацца, на чый бок станеце вы?

— З кім яшчэ дужацца хочаце? Ат, ня мае стары лепшай гутаркі,—замінала матка.—Ці мальска крыві хрысьціянскай пралілося. Бывала толькі: «Ай, каб зямелькі! Ай, каб зямелькі"! А цяпер і зямля будзе, дык яшчэ мала здаецца, няма ведама чаго хочацца.

— О, не, цётачка, гэта пахнець старынаю... Не, даволі мы у іхныя рукі напалаваліся,—раптам загневаўся Карпавіч. Сячы трэба да карэньня. Шкадаваць іх? Як нашы Гальшанскія—князі? Старэйшы сялян у пятле давіць, а маладзейшы тут у камітэтах, бегае, за народ быццам,—не!

Познаю начою варочаўся Абдзіраловіч у лазарэт. Васіль правадзіў яго да вялікай вуліцы. Крэпка жмаў яму руку і прасіў ня браць у крыўду словы Кар-

*) Гл. № 24—26.

цыянальнага Сабраньня Шульц, Гросбэр і таварышы вынесьлі ніжэйследуючую пастанову: Нацыянальнае Сабраньне згаджаецца на падпісаньне мірнага трактату.

Дзеля гэтай пастановы адбылося адкрытае галасаваньне. За гэтую пастанову галасавала 237 сябраў Сабраньня, проціў 138, 5 устрымаліся ад галасаваньня. Пастанова была зацьверджана.

Пасьля гэтага адбылося адкрытае галасаваньне, каб вынесьці вотум веры ураду. Вотум зацьверджан 236 галасамі проціў 89, пры гэтым 68 сябраў сабраньня стрымаліся ад галасаваньня. (П.А.Т.).

Заняцьце Адэсы.

ВЕНА, 22 чэрвеня. «Telegraphen-Korespondenz» паведамляе, што войскі атамана Грыгор'ева занялі Адэсу.

Міхаіл Аляксандравіч.

ЛЕНДАН, 23 чэрвеня. «Daily News» падае да ведама бальшавіцкую радзіатэлеграму, быццам адмірал Колчак перадае ўсю уладу у рукі вялікага князя Міхаіла Аляксандравіча.

Эвакуацыя Торна.

ТОРН, 23 чэрвеня. Генеральная каманда дала загад зьменьшаць пасты пагранічнай варты паміж Торнам і гранічным пасам з Польшчай.

Дзеля гэтага загаду немцы вывозяць збожжа, муку і уселякія рэчы, што могуць згадзіцца для арміі. Эвакуацыя вядзецца цэлова. Тутэйшыя немцы сьпешна ліквідуюць свае справы. Водля вайсковага загаду эвакуацыя павінна скончацца 21 г. м. (ВБК).

Фінляндзія і Расея.

КОПЭНГАГЭН. «Daily Telegraph», тэлеграфуець: Эстонская дэлягацыя піша, што расейская паўночная армія з дзівізіямі фінляндзкіх і эстонскіх дабравольцаў хутка ідзе наперад. У часе бойкі каля Гатчыны забрана у палон 400 чырвона армейцаў і захоплена некалькі цяжкіх арудзіяў.

К усходу і на поўдзень ад Пскова дзівізія пасьля цяжкай бойкі забрала 700 палонных, столькі-ж чалавек перайшло на іх бок. Чакаюць у хуткім часе узяцьця Дзьвінска.

Фармальна вайна паміж Фінляндзіяй а Савец. Расеяй ня была абвешчана, але гэтыя дзяржавы знаходзяцца у стане вайны.

СТОКГОЛЬМ, 14 чэрвеня. З Гельсінгфорсу пішуць, што на Алонецкім фронце полк маёра Тавіле падсунуўся да лініі Мурманскай зялезнай дарогі, ён узарваў мост на паўноч каля Петразаводзка і захапіў некалькі вёсак.

Чырвоныя эвакуіруюць Петразаводзк.

Фош главнакамандуючы польскімі войскамі.

ПАРЫЖ. Каб зрабіць адзін фронт ад Рэйна да Дунаю, генерал Фош прыймае камандаваньне арміямі: польскай, чэскаславацкай і румынскай. Назначэньне гэта пэўне зроблена на выпадак, калі немцы не падпішуць замірэньне

Тэрарысты у Амэрыцы.

У Злучаных Штатах нядаўна было 8 пакушэньняў пры пасярэдніцтве пякельных машын. У Вашынгтоне падкінена машына у дом генер.-пракурора Пальмера, пры чым падкінуўшыя былі ўзрывам машыны забіты. Пальмер астаўся жыў. Гэтыя выпадкі былі у Нью-Іорке, Піцбургу, Філадэльфіі, Бастоне і ў другіх мясцох. Ахвярамі памыканьня зьявіліся толькі урадовыя чыноўнікі.

Замірэньне з Аўстрыяй.

ЛІОН, 24 чэрвеня. Рада Трох працавала учора над паляпшэньем фінансавых пунктаў трактату з Аўстрыяй. Пратэст аўстрыйскай дэлегацыі пастаноўлена пакінуць без адказу, але усё-ж у трактаце будуць некаторыя перамены.

Антанта разумее, якое цяжкае фінансавае палажэньне Аўстрыі, і ня будзе вымагаць з яе выплаты страт, як гэта было пастаноўлена раней. Бо такая выплата будзе фінансавай катастрофай. Антанта хоча дапамагчы Аўстрыі, а выплату страт пакінуць на пасьля. Для гэтага будзе спэцыяльная камісія.

Гэта пастанова будзе вялікім расчараваньнем для Італіі і другіх дзяржаў, каторыя хацелі скарыстаць з грашэй, якія павінна была заплаціць Аўстрыя. (ПАТ)

Чаго хацеу ад Антанты Шэйдэман?

БЭРЛІН, 23 чэрвеня. Папярэдні урад коаліцыі зрэдактаваў да Антанты 6 ніжэйсьледуючых пунктаў: 1) Гданск, Усходнія Прусы і абшары Натэці будуць залежны ад Сувязі Народаў; 2) рэвізія мірнага трактату павінна быць разгледжана ў працягу двух гадоў; 3) норму выплаты коштаў павінен выпрацаваць нехта трэці, хто стаіць на безпартыйным становішчу; 4) немцы павінны быць прыняты да Сувязі Народаў не пазней студня 1920 г.; 5) абвінавачаньне немцаў аб пачатку вайны адпадае; 6) вінаватыя у тым, што пачалі вайну, ня будуць выданы Антанце.

Як падае «Lokal Anzeiger» нота гэтая у апошнюю хвілю была вернута. (ПАТ)

Пасольства Денікіна.

Пасольства, адпраўленае Денікіным па згодзе з Колчакам ува Францыю, у ге-

---

павіча, бо і Карпавіч добры чалавек і аб ім нічога благога ня думае і ведае, што ён—афіцэр, а стаіць за народ.

(*Далей будзе*).

М. Гарэцкі.

Каханьне Беларускі.

(*Па М. Федароўскаму*.)

Каханьне саромлівае і скромнае беларускі заўсёды бывае ціхае, глыбокае, гарачае. Пад учуцьцёвым уражаньнем яна робіцца паэтычнай і глыбокай у паглядах. Беларуска, калі мае ўзаемнасьць у сваім каханьні, траціць галаву, ласіцца, галубіцца да свайго каханка, бязупынку дарыць яго пяшчотамі і зносіць яму сарваныя кветкі, каб міламу заўсёды яе прыпаміналі. Беларускі наагул умеюць гаварыць аб каханьні і кахаць умеюць.

Паслухайце-ж тады, што беларуская дзяўчына скажа аб сваім каханьні:

Яна за каханьне «пайсьці гатова на край сьвета», яна-б „за яго жыцьцё аддала, ў вагонь ускочыла". Калі да яго ідзе, то, так ёй на сэрцы лёгка, што здаецца «птушкаю, матылём ляціць». Яе вочкі ніколі ня могуць насыціцца відокам свайго каханка, а сэрца нацешыцца, яна „сокала" свайго, сваё «вочка ў галаве» так мілуе, што „дух і цела аддала-б" яна ад ног да галавы „выцалавала-б яго, высмактавала-б, яна рада была-б «як тая вужака акруціцца кругом шыі яго, каб ад сябе ня выпусьціць ніколі". Ей, "як рыбе з вадой, так трудна разстацца з міленькім". Чым больш яна кахае, тым больш робіцца нясьмелай і саромлівай. Беларуска ў каханьні ёсьць найвярнейшая, закаханай ніхто, за ніякае багацьце ў сьвеце ў гэтым недараўняе «навет маршалак, навет кароль» і тыя не патрафілі-б. Для яе мілы ёсьць „прытульны, як кляновы лісток", яна заўсёды аб ім думае «і ў касьцеле, і пры дзеле, і ў пасьцелі", ён ёй вельмі часта сьніцца. Абы толькі яна яго дзе пабачыла, ужо ёй «у вачох матылькі лётаюць», а сэрца «як малаток у грудзі валіць», вецер, што ад яго вее, так ёй пахне «як расквітшая ліпа». А калі мілы пакажацца у полі, то ёй здаецца, што перад ім кланяюцца каласы, на сенажаці — ўсе кветкі і ў лесе ўсе дрэвы пахіляюцца перад ім. У дзень пахмурны яе «сокал мілы», яе „чараўнік" сьвеціць, як сонейка, а ў ноч цёмную—заменяе зоркі.

Беларускай дзяўчыне ўсё можа абрыднуць, толькі не каханак, яна яго больш кахае, як брата, сястру, бацькоў, яна яго «так мілуе, як Бога, бо для яе ён Бог". Яна, яго пешчучы і цалуючы „за яго-б заўсёды працавала". „Калі б хто думаў адабраць каханку жыцьце, яна-б кінулася ў той разбойніку, молючы яго, каб і ёй жыцьцё адабраў, бо для яе бяз мілага сьвет магілай, а жыцьцё мукай». У паняцьці паэтычнай беларускі, каханочай „з усіх сіл і жыл", «праўдзівае каханьне ня ёсьць грэхам, бо паходзіць ад Бога", сам Бог сэрцы каханкам у час сну замяняе і за тое яны так да сябе цягнуць і ліпнуць. Але гэты пацяг сэрдэчны, гэты "магнэс", ад каторага няма ані сну, ані супакою, робіць ёй такое вялікае цярпеньне, што няраз яна просіць каханка: «а мой ты, саколіку мілюсенькі! выбі ты мяне хоць раз па шчочках, па галоўцы, выбі, выбі, але-ж добра, але-ж моцна выбі, дык мо 'ня буду цябе так кахаць, мо 'перастану так дурнецъ». Каханьне—для беларускі—горш ад чаду і найцяжэйшай хваробы, бо чад адурманіць на дзень, на два, — хвароба пазьней пройдзе,—а каханьне падчас мучаць цэлы век. «Ня верыш?» — Запэўняе каханка—„даль—Бог праўда, што мне галава ад думак на тры часьці лопаецца, а сэрца на дзесяць».

Але яна сьмерці не баіцца, «бо хто на гэтым сьвеце кахаецца, то на тамтым сьвеце двойчы і яшчэ раз двойчы кахае, толькі ўжо бяз ніякай болю: цярпеньня.

Так беларуска глядзіць на каханьне, такое яе шчырае прызнаньне. Дадаём, што гэтыя шчырыя прызнаньні без ніякай прыкрасы, зусім не ўпаэтызаваны і запісаны даслоўна.

Ю.—К.

тых днях прыехала да Прагі. 26 чэрвеня пасольства выезджае у Парыж.

Разбраеньне літоуцаў.

Як паведамляе «Віл. Кур.», водле вестак людзей, прыехаўшых з Коўны, немцы выходзяць з Коўны і ў некаторых выпадках робяць пробы разбраіць літоўскія вайскі. У Друскеніках літоўцы і немцы стыкнуліся біцца, бо немцы хацелі вывезьці маемасьць.

Беларусь.

Растрэл „бальшавіка".

Як кажуць людзі, што уцяклі з Менску, там і дагэтуль пануе страшэнны тэрор. «Беларуска-літоўскі савецкі урад» не шкадуе навет сваіх сябраўТак,у пачатку гэтага месяца камуністы растрэлілі свайго віднага таварыша Найдзёнкава, каторы быў раней у Смаленску старшынёю «Совнархоза» (Рада народнай гаспадаркі), потым «Комплenбежа» і наагул займаў самыя вялікія пасады і меў вялікую ролю у бальшавіцкай партыі. Цяпер нібыто аказалася, што Найдзёнкаў толькі прыкідаўся камуністам, каб рабіць розныя злачынствы дзеля ўласнай карысьці.

У ВІЛЬНІ.

Цана золата і срэбра.

Дзякуючы весткам аб падпісаньні праз немцаў згоды, цана золата і срэбра шмат панізілася. Цана ўпала больш як на палову.

У нашых віленскіх юбілераў цана ў вокнах выстаўлена яшчэ старая, але можам спадзевацца, што ня заўтра—дык пасьлязаўтра цэны залатога рынку прымусяць і іх прычапіць новыя картачкі з цэнамі залатых і срэбных рэчаў.

Брукі.

Бурмістр загадаў, каб мястовы галўны інжанер пачаў рэпарацыю брукаў у месьце, у першы чарод на гэтакіх вуліцах,

дзе найвялікшы рух, значацца: на Завальнай, Віленскай, Антакольскай, сьв. Юрскай ды інш.

Будзе зроблены рахунак коштаў папраўкі брукаў перад кожным домам, каб пасьля дамаўласьнікі вярнулі ў мястовую касу грошы за гэта.

Кіраунік аддзелу гандлю.

Магістрат зьвярнуўся да Польскага Прафэсыянальнага Хаўрусу гандлёвых, прамысловых і бюровых працоўнікаў, каб ён з паміж сваіх сяброў выбраў колькі кандыдатаў на становішча кіраўніка аддзелу гандлю пры Магістраце м. Вільні.

Дармавая лазьня.

Штодзенна адчынена лазьня Кодзя каля Зарэчнага мосту, у якой можна мыцца дарма.

Прыезджых з Менску, Смаленску і другіх гарадоў Беларусі Рэдакцыя вельмі просіць захадзіць да яе і прынасіць з сабою, калі есьць, газэты, якія там цяпер выходзяць. Рэдакцыя плоціць добрыя грошы.

Канфэрэнцыя спраў друку.

Заўчора адбылася ізноў, як і месяц таму назад, канферэнцыя спраў друку. Прадстаўнік польскай улады асабліва жаліўся на востры тон «Беларускай Думкі» і «Głos Litwy». Мэта канферэнцыі знайсьці якое-сь паразуменьне.

Дровы.

Хто хоча забязьпечыць сябе дравамі на зіму, мусіць запісацца ў Аддзеле—Домініканская, 3, пакой № 200 ад 10—12). Трэба унесьці 250 рублёў.

Вярнуліся.

З Варшавы вярнуліся старшыня Цэнтральнай Рады Віленшчыны і Гарадзеншчыны п. К. Душэўскі і сябры Рады беларускія дзеячы Я. Станкевіч і П. Аляксюк.

З УСІХ СТАРОН.

ПОЛЬСК. САЦЫЯЛ. ПАРТЫЯ.

Галўная Рада Польск. Сац. Партыі, 20 чэрвеня, прыняла колькі рэзалюцыяў, між інш у справе адносін да Літвы і Беларусі. Прамоўцы гаварылі проціў імпэрыялістычных мэтаў земляўласьнікаў і сказалі, што партыя стаіць на гэтакім становішчы, каб жыхары Літвы і Беларусі самі пастанаўлялі аб сваей долі.

У справе палітыкі, якую праводзяць рэакцыйныя чыноўнікі і генералы і ў справе гвалтаў жандармэрыі і паліцыі аднагалосна пастаноўлена вось што:

«Рада, бачучы, што палітыка польскай улады ў занятых частках Літвы і Беларусі часта бывае палітыкай шырокага ўціску, рэквізыцыяў і паліцыйнага зьдзеку, пратэстуець проціў гэтакай дзяяльнасьці і кліча сувязь польскіх сацыялістычных паслоў, каб вялі з гэтым энэргічную барацьбу. Рада пратэстуець проціў агранічэньняў для языкоў пры выбарах да мястовай рады ў Вільні і вымагае ад польскай улады у Літве, каб яна забязьпечыла ўсім нацыянальнасьцям Літвы і Беларусі магчымасьць мець вучасьце ў тымчасовым праўленьні краем ды наагул каб былі даны роўныя правы ўсім гэтым нацыянальнасьцям».

Ліст у рэдакцыю.

Пабажаны Пане Рэдактару!

Прашу надрукаваць у Вашай газэце ніжэйпісанае:

У варшаўскіх і мясцовых газэтах зьявілася гэткая вестка:

«Прыбыла да Варшавы беларуская дэлягацыя, складзеная з п.п. Кляўдыя Душэўскага, Івана Луцкевіча, і Аляксюка. Дэлегацыя прыбыла да начальніка гаспадарства, каб ад імя беларускага насяленьня зробіць урадовую заяву, што гэтае насяленьне жадае належыць да Польшчы.

Гэтым заяўляем, што гэтая заметка фальчывая. У ніякай беларускай «дэлягацыі» да начальніка польскага гаспадарства або да польскага ўраду мы ўчасьця ня прымалі і ніякіх заяў аб прылучэньні Беларусі да Польшчы ня робілі і робіць ня зьбіраліся.

Усе газэты што надрукавалі заметку просім перадрукаваць гэтую заяву.

Кляўдыш Душэўскі.
Павал Алексюк.

Ад рэдакцыі: Да якога пахабства дайшла цяпер польская жоўтая прэса паказуе тое, што у ліку «дэлягацыі», аб якой пішацца у вышэйпаданым лісьце запісаны і п. Ян Луцкевіч, выехаўшы праз Варшаву да Закапанага. Цяжка хворы, ён за час свайго пабыту ў Варшаве *не ўставаў з ложка.*

БЕЛАРУСКАЯ РАДА
памяшчаецца на Востра-Брамскай вул., д. № 9.
Старшыня Рады прымае што дзень, апрача сьвят, ад 1 да 2.
Сэкрэтар прымае у панядзелак, сераду і пятніцу ад 3 да 4.

БЕЛАРУСЫ!
Купляйце і пашырайце сваю газэту. Пішэце у сваю газэту.

Рэдактар і выдавец У. Знамяроўскі.

Друкарня «Віленскага Выдавецтва», Мала-Стефанаўская, 23.